

בש"פ 9150/18 - שריף מחאגנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9150/18

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז

המבקש:

שריף מחאגנה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בחיפה ב-עמ"ת 52425-12-18 מיום
25.12.2018 שניתנה על ידי כב' השופט אבי לוי

בשם המבקש:

עו"ד אסף טל

החלטה

1. בקשה לרשות לערעור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996.
2. ביום 16.12.2018 הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירות של החזקת נשק שלא כדין ובצדו בקשה למעצרו עד תום ההליכים. בהחלטה מיום 23.12.2018 דחה בית משפט השלום בחדרה (השופט מ' גינות) את הבקשה למעצר עד תום ההליכים והורה על המשך שהייתו של המבקש בתנאי מעצר בית מלא (בכפוף ליציאה לפגישות בשירות המבחן), בתנאים שנקבעו בהחלטה בעניינו מיום 12.12.2018. נקבע כי אמנם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, אלא שנוכח התנהלות המשיבה בעניינו, ובכלל זאת הימנעותה מלהגיש ערר כנגד ההחלטה שלא אישרה לעצרו על בסיס הצהרת תובע - "אין זה ראוי שהמדינה תגיש בקשה למעצר עד תום ההליכים".
3. המבקש הגיש ערר במסגרתו טען נגד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגדו ועתר לביטול התנאים המגבילים שהושתו עליו. המדינה מצדה הגישה ערר המכוון נגד דחיית בקשתה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטה מיום 25.12.2018 קיבל בית המשפט המחוזי (השופט א' לוי) את הערר שהגישה המדינה

באופן חלקי ודחה את עררו של המבקש.

בית המשפט קבע כי אמנם "ראוי שלשכת התביעות על שלוחותיה השונות תלמד את ההשתלשלות בתיק זה" ותפיק את הלקחים הנדרשים, ברם לא ראוי להימנע ממעצרו של המבקש אך בשל התנהלותה, משלא הוצגה חלופה "הרמטית" אשר תיתן מענה למסוכנות הנשקפת ממנו. נקבע כי חלופת המעצר עליה הסתמך בית משפט השלום בהחלטתו היא בגדר "משענת קנה רצוץ" [...] והיא למעשה בגדר לאו חלופה - אשר לאב, צוין כי בשלבי מעצר הבית במהלך החקירה הוא הפר את תנאי השחרור בכך שהניח את העורר לנפשו ויצא מהבית על מנת לקנות תרופות לטענתו; כי מדובר בעד תביעה צפוי; כי הוא עצמו נעצר בתיק ונחקר כחשוד; וכי פעם אחר פעם הוא הגיש תלונות נגד בנו כמי שתקף אותו בהיותו בגילופין והעורר אף הורשע בגין כך. אשר לאם, צוין כי מדובר באישה חולה הנזקקת לטיפולים חזור ושנה, וכי גם היא הוכתה לפחות פעמיים על-ידי המבקש באותן נסיבות בהן הוכה האב. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר "עד אשר תוצג לפני בית משפט השלום חלופה הרמטית אשר יא בה כדי לתת מענה למסוכנות הגבוהה הנשקפת לכאורה ממנו".

4. מכאן הבקשה לרשות לערור שלפני, במסגרת חוזר המבקש על טענותיו אשר נדחו בבית משפט קמא.

5. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטה בענייני מעצרים תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות חריגות (בש"פ 5355/16 פלוני נ' מדינת ישראל (5.7.2016); בש"פ 7149/18 פופוב נ' מדינת ישראל (14.10.2018); בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל (22.3.2012); בש"פ 2620/17 ביטון נ' מדינת ישראל (26.3.2017)). הבקשה שלפני אינה עומדת באמות מידה אלו. הבקשה אינה מעלה כל סוגיה עקרונית הדרושה הכרעה ונטועה כל כולה בענייני הפרטני של המבקש. אף לא שוכנעתי כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקות התערבות בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשע"ט (26.12.2018).

ש ו פ ט